

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618201142
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6618201142.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu H. R., narodeného XX. XX. XXXX, trvale bytom P. XXX/XX, XXX XX V., právne zastúpeného Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, so sídlom Zakvášov 1519/55, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1 467,54 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 6Csp/44/2018-172 z 2. decembra 2019, takto

rozhodol:

I. Späťvzatie žaloby sčasti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 1 467,54 Eur od 02. 06. 2017 do 24. 04. 2018 p r i p ú š ť a, rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 6Csp/44/2018-172 z 2. decembra 2019 v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 1 467,54 Eur od 02. 06. 2017 do 24. 04. 2018 (časť I. výroku), z r u š u j e a konanie v tejto časti z a s t a v u j e.

II. Rozsudok Okresného súdu Lučenec v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 700,19 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 700,19 Eur od 25. 04. 2018 do zaplatenia (časť I. výroku), p o t v r d z u j e.

III. Rozsudok Okresného súdu Lučenec v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 767,35 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 767,35 Eur od 25. 04. 2018 do zaplatenia (časť I. výroku) m e n í t a k, žalobu v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 767,35 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 767,35 Eur od 25. 04. 2018 do zaplatenia, z a m i e t a.

IV. Rozsudok Okresného súdu Lučenec v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 0,10 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 0,10 Eur od 02. 06. 2017 do zaplatenia (časť I. výroku), z r u š u j e.

V. Rozsudok Okresného súdu Lučenec vo výroku o trovách konania (II. výrok) m e n í t a k, že žiadna zo strán n e m á na náhradu trov konania p r á v o.

VI. Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov tohto odvolacieho konania p r á v o.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 02. 12. 2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi

sumu 1 467,64 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne od 02. 06. 2017 do zaplataenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (II. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa voči žalovanému zaplataenia istiny vo výške 1 467,54 Eur titulom bezdôvodného obohatenia s odkazom na Žiadosť o poskytnutie úveru/ Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500015816, ktorý vyplnil finančný agent žalovaného a žalobca dňa 25. 09. 2012.

Žalovaný v odpore vzniesol námietku premlčania

Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 11. 07. 2018 a uložil žalovanému povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 1.467,64 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 02. 06. 2017 do zaplataenia do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12Co/351/2018-139 zo dňa 28. 06. 2019 bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie vec právne posúdil § 37 ods. 1, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 45 ods. 1, § 53a ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného ku dňu 27. 09. 2012 (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch,“ resp. „ZoSÚ,“ resp. „zákon č. 129/2010 Z.z.“).

Súd prvej inštancie zistil, že žalobca dňa 25. 09. 2012 požiadal o úver v sume 1 230,-Eur formou písomnej žiadosti, pričom v časti 5 uviedol požadované údaje k úveru, a to čiastku 1 230,-Eur, splatnosť úveru 42 splátok, k 20. dňu v mesiaci, mesačnú splátku vo výške 65,90 Eur, celkovú čiastku vo výške 2 767,80 Eur, predpokladanú RPMN 70,01%, ročnú úrokovú sadzbu 70,01% priemernú RPMN 45,60%, poskytnutú čiastku revolvingu 648,46 Eur, celkovú čiastku pri revolvingu vo výške 1 581,60 Eur, predpokladanú RPMN 63,31% a ročnú úrokovú sadzbu 76,20%. Žalobca nevyplnil bod 6 zmluvy, pričom túto časť vyplnil žalovaný. Žalovaný v tejto časti uviedol odlišné údaje oproti údajom uvedeným v bode 5, a to poskytnutá čiastka úveru 1 230,-Eur, splatnosť úveru, splatnosť úveru 42 splátok k 20. dňu v mesiaci, mesačná splátka 65,90 Eur, celková čiastka 2 767,80 Eur, RPMN 65,86%, ročná úroková sadzba 70,01%, priemerná RPMN 45,60%, poskytnutá čiastka revolvingu 648,46 Eur, celková čiastka pri revolvingu vo výške 1 581,60 Eur, predpokladaná RPMN 70,01%, ročná úroková sadzba 76,20% a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 8,85%. Zmluvu žalovaný podpísal dňa 27. 09. 2012.

Podľa názoru súdu prvej inštancie Zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným nevznikla v písomnej forme. Aj keď bola podpísaná žiadosť o uzavretie zmluvy a zároveň táto bola aj podpísaná žalovaným, neboli naplnené základné predpoklady vyžadujúce Občianskym zákonníkom pre vznik zmlúv. K uzavretiu zmluvy medzi účastníkmi dochádza na základe prejavu vôle jedného účastníka zmluvy smerujúceho k uzavretiu zmluvy určený ďalšej osobe alebo viacerým subjektom (§ 43a ods. 1 OZ). Návrh je pre navrhovateľa záväzný od doby, kedy dôjde do dispozície sféry osoby, ktorej jej určený (§ 43a ods. 2 OZ). Druhým právnym úkonom nevyhnutným pre vznik zmluvy, je jej prijatie, resp. akceptácia. Ide o jednostranný právny úkon, ktorým adresát návrhu akceptuje v celom rozsahu, a tým prejavuje súhlas s jej uzavretím. Podľa ustanovenia § 43c ods. 1 OZ sa za prijatie návrhu považuje včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo jej iné včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas. Zmluva vzniká okamihom, keď akceptácia návrhu je doručená späť navrhovateľovi a teda dôjdením akceptácie navrhovateľovi sa zmluva stáva perfektnou. Ak zákon ani dohoda strán neurčuje konkrétnu formu právneho úkonu, návrh zmluvy a jej prijatie možno urobiť v akejkoľvek forme. Pokiaľ je pre zmluvu predpísaná alebo dohodnutá písomná forma, musí byť návrh ako aj jej prijatie urobený písomne, pričom nie je potrebné, aby uvedené právne úkony, t.j. písomný návrh a písomná akceptácia boli na tej istej listine. Na uzavretie písomnej zmluvy stačí, ak má písomnú formu samostatne návrh a samostatne jeho prijatie. Pre dodržanie písomnej formy právneho úkonu je v zásade potrebné, aby vôľa účastníka právneho úkonu bola vtelená do textu zaznamenaného písmom na materiálnom podklade a súčasne, aby bol k nej pripojený aj podpis konajúcej osoby. Uvedený mechanizmus uzatvárania zmlúv platí tak v občianskoprávných ako aj v obchodnoprávných vzťahoch. Samotný návrh vyplnený a podpísaný žalobcom nezakladá právny nárok na poskytnutie úveru, nakoľko k uzavretiu zmluvy nedochádza okamihom spísania návrhu, resp. okamihom doručenia druhej zmluvnej strane, ale až okamihom prijatia návrhu do dispozície druhej strany a jeho doručením späť navrhovateľovi, t.j. žalobcovi. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovaný schválil žiadosť avšak vykonal v nej určité zmeny oproti údajom uvedeným v žiadosti teda upravil výšku RPMN ako aj uviedol ďalší údaj a to výšku úrokov z omeškania. Teda fakticky išlo v zmysle ustanovenie § 44 ods. 2 OZ o odmietnutie návrhu žalobcu, ktoré je potrebné považovať za nový návrh. Na platnosť spotrebiteľskej

zmluvy sa vyžaduje písomná forma uzavretia zmluvy t.j. návrh na jeho uzavretie ako aj prijatie musia mať písomnú formu. Žalobca síce tvrdil, že mu boli odovzdané všetky listiny v deň podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak zo strany žalovaného došlo k zmene niektorých náležitostí zmluvy, pričom žalobca netvrdil, že prijal nový zmenený návrh zo strany žalovaného a rovnako túto skutočnosť netvrdil ani žalovaný. Súdu prvej inštancie nebolo preukázané, že takýto prejav žalobcu sa opätovne dostal do sféry žalovaného. Súdu prvej inštancie bolo predložené aj oznámenie veriteľa o schválení úveru, v ktorom boli uvádzané aj iné údaje ako tie, ktoré boli dohodnuté v zmluve, a to dátum splatnosti prvej splátky, dátum splatnosti poslednej splátky, výška splátky podľa dohody o poskytnutí služby (mesačne) a celková výška odplaty za poskytnuté služby v zmysle dohody o poskytnutí služieb, t.j. náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, ktoré majú byť súčasťou samotnej zmluvy. Pokiaľ chcel žalovaný uzatvoriť zmluvu, ktorej obsahom by boli iné podmienky, mal podať nový návrh na uzatvorenie zmluvy, nepostačuje tu samotné vyplnenie údajov v článku 6 zmluvy označené ako údaje o schválenom revolvingovom úvere v iných parametroch s odkazom na zmluvné dojednania. Súd prvej inštancie poukázal na výpoveď žalobcu, ktorý síce potvrdil, že prevzal oznámenie veriteľa o schválení úveru, avšak na oznámení sa nachádza len podpis žalovaného, pričom neobsahuje podpis žalobcu. Pretože nebolo preukázané podpísanie žalobcu na oznámení veriteľa, ani tá skutočnosť, že žalobca opätovne zaslal opravený návrh žalovanej späť nanovo podpísaný, nedošlo k písomnému uzavretiu zmluvy.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v čase predkladania návrhu zmluvy uvádzal inú RPMN „išlo o predpokladanú RPMN,“ ktorú žalobca v článku 6 zmenil dňa 27. 09. 2012. Ani prípadná zmluvná voľnosť a mechanizmus vzniku zmlúv, ktorý mal byť dohodnutý v rozpore so zákonom upravujúci uzatváranie zmlúv, nemôže mať za následok vznik platnej zmluvy. Žalovaný nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj. Aj napriek tomu, že výška RPMN nie je konsenzom oboch strán sporu, to však neznamená, že tento údaj nemá byť uvedený v zmluve jasným spôsobom podľa vzorca uvedeného v zákone. Výška RPMN, aj keď nemôže byť predmetom dohody, musí byť v zmluve riadne určená už v čase vzniku zmluvy a nemôže byť menená jednostranným právnym úkonom žalovaného. I z článku 2 ods. 2.1. zmluvných dojedaní vyplynulo, že zmluva má byť uzatvorená podpisom všetkými zmluvnými stranami, pričom žalobca má právo schváliť iné parametre úveru, ako boli požadované dlžníkom. Takéto dojednanie medzi zmluvnými stranami ešte neznamená, že je v súlade s právnymi predpismi, t.j. že je platné. Zmluvná sloboda nezahŕňa právo dohodnúť sa na mechanizme vzniku zmluvy, pretože ustanovenia § 43a a nasl. OZ majú kogentný charakter a účastníci občianskoprávných vzťahov sa od nich nemôžu odchýliť. Samotný spôsob kontraktrácie je upravený v zmluvných podmienkach, preto je vylúčené, aby zmluvné podmienky, ktoré sa mali stať súčasťou právneho vzťahu strán na základe inkorporačnej doložky v zmluve mohli upravovať práva a povinnosti strán pred samotným vznikom zmluvy. V prípade spotrebiteľských zmlúv sa podľa ustanovenia § 54 ods. 1 posledná veta OZ spotrebiteľ najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Preto prípadné dojednanie o tom, že spotrebiteľ vopred akceptuje prípadný zmenený návrh dodávateľa je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka a považuje sa za neplatný pre rozpor so zákonom.

Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že došlo k písomnému prijatiu návrhu žalovaného na uzavretie zmluvy zo strany žalobcu. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 ZoSÚ návrh na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj jeho prijatie musia mať písomnú formu, pričom nedodržanie písomnej formy úveru zákon sankcionuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou tohto úveru. Aj napriek tomu, že žalobca nevedel presne popísať spôsob uzavretia zmluvy, jeho vyjadrenia nemajú vplyv na spôsob vzniku zmluvy a nedodržanie zákonných ustanovení zo strany žalovaného. Pretože súd prvej inštancie nemal preukázané, že došlo k vzniku zmluvy v písomnej forme, je potrebné považovať úver za bezúročný a bezodplatný.

Ďalej poukázal na to, že dojednanie o dohode o poskytnutí služby bolo viacerými súdmi vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku (viď napr. Okresný súd Prešov sp.zn. 17Csp/71/2017 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/47/2019, Okresný súd Svidník sp.zn. 8Csp/130/2017 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/14/2019, rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1C/125/2013, Okresný súd Skalica sp.zn. 2 Csp 113/2016 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/66/2018).

Keďže súd prvej inštancie mal za to, že zmluva nevznikla v písomnej forme, nebolo potrebné ani skúmať, či táto zmluva má resp. nemá podstatné náležitosti, nakoľko tieto pre ústnu formu by jednak nebolo možné posúdiť a ich posúdenie by nemalo pre rozhodnutie vo veci ďalší význam.

Súd prvej inštancie uviedol: „Žalobcovi teda vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa môže premlčať tak v subjektívnej ako aj v objektívnej dobe. Začiatok plynutia jednotlivých dôb je

upravený odlišne. Čo sa týka subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty, za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej lehoty je potrebné považovať deň, kedy sa žalobca skutočne dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V danom prípade z vykonaného dokazovania bolo zistené, že žalobca sa dozvedel kto sa na jeho úkor obohacuje a že skutočne došlo k bezdôvodnému obohateniu niekedy vo februári v roku 2017 a to z internetu a z reklám, pričom následne kontaktoval svojho právneho zástupcu a bola podaná žaloba na súd. Je teda zrejmé, že žaloba bola podaná v zákonom stanovenej dvojročnej subjektívnej lehote, nakoľko od 01. februára 2017 neuplynuli dva roky do podania žaloby, keďže žaloba bola podaná na tunajšom súde dňa 12. 03. 2018. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo. Z karty klienta bolo zistené, že poslednú splátku žalobca uhradil dňa 01. 06. 2017, uvedeným dňom začala plynúť aj objektívna premlčacia lehota, pričom táto by uplynula až 01. 06. 2019. Žaloba bola teda podaná pred uplynutím tejto lehoty. Súd teda dospel k záveru, že nedošlo k uplynutiu ani subjektívnej ani objektívnej premlčacej lehoty a preto priznal žalobcovi nárok na rozdiel medzi vykonanými platbami a skutočne poskytnutou cenou 1.467,54 Eur (t.j. 2.520,59 Eur - 1.053,05 Eur). Zároveň žalobca požadoval aj zaplatenie úroku z omeškania. Súd teda v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č.87/1995 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy vo výške 5% vyššej než základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platný k prvému dňu omeškania s platením peňažného dlhu. Súd z daného dôvodu priznal žalobcovi aj úrok z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po splatnosti poslednej splátky.“ O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pričom dospel k záveru, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže žalobca bol v tejto sporovej veci úspešný na 100% a neúspešný na 0% t.j. čistý úspech žalobcu predstavuje 100%.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok a žalobu zamietol alebo aby vrátil celú vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Uviedol, že súd prvej inštancie v rozsudku vychádzal zo záveru, že medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. 8500015816 neobsahuje platne dojednanú hodnotu RPMN, pričom nezdôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť.

Súd prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia uviedol, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet mal za to, že takýto formalistický prístup súdu prvej inštancie je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 ZoSÚ vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu, a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejmé pri údajoch ako adresa a označenie kontrolného orgánu, ktorý je určený zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorý údaj určuje Ministerstvo financií SR). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Podľa jeho názoru išlo o základnú otázku, s ktorou sa mal súd prvej inštancie vysporiadať.

Mal za to, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávajú, a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnúť, akceptovať a pod.) vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaju. Aj súdna prax dospela k obdobnému záveru. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k ZoSÚ) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom.

Ak by neurčil údaj RPMN schváleného úveru postupom podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 129/2010 Z.z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 129/2010 Z.z.

Z rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN.

Otázka „dohody“ o RPMN nebola zo strany súdu ani len posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. Zákon č. 129/2010 Z.z. vôbec nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť, vyžaduje aby boli v zmluve uvedené.

Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. napríklad v § 11 ods. 1 písm. c) uvádza, že nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa spôsobuje bezúročnosť úveru, preto mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov (viď uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/839/2016 zo dňa 29. 06. 2016).

RPMN nepredstavuje predmet záväzku; je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ak teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo k vzniku zmluvy z dôvodu, že zmluvné strany sa nedohodli na hodnote RPMN, potom tento záver súdu prvej inštancie je vecne nesprávny.

Súd prvej inštancie taktiež nesprávne posúdil okamih začiatku plynutia premlčacej doby dátum poslednej úhrady vykonanej žalobcom.

Ak súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že nedošlo k vzniku zmluvy a jednotlivé úhrady predstavujú bezdôvodné obohatenie, potom podľa jeho názoru je na mieste záver zodpovedajúci právnej úprave o tom, že premlčacia doba začala plynúť vo vzťahu každej úhrady, ktorá by mala tvoriť bezdôvodné obohatenie, samostatne. Súd prvej inštancie týmto spôsobom nepostupoval, začiatok premlčacej doby posudzoval od poslednej úhrady, čo nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení a čo podľa jeho názoru zakladá dôvod pre tvrdenie o nesprávnom posúdení námietky premlčania.

Úrok z omeškania súd prvej inštancie priznal od dňa splatnosti, teda každý nasledujúci mesiac až do zaplatenia. Z rozsudku nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že splatnosť toho - ktorého plnenia považovaného za bezdôvodné obohatenie nastala vždy k poslednému dňu mesiaca a teda od prvého dňa nasledujúceho mesiaca sa priznáva úrok z omeškania.

Ak v prejednávanej veci súd prvej inštancie právne zdôvodnil, že v prípade prejednávaného nároku ide o bezdôvodné obohatenie, potom časom splnenia záväzku by bol prvý deň potom, kedy žalobca požiadal o plnenie (§ 563 OZ). Z ustanovenia § 517 OZ totiž vyplýva, že subjekt je v omeškaní s plnením zásadne až od vtedy, keď ho nesplní v deň nasledujúci potom, kedy ho veriteľ požiadal o splnenie. Až od tohto dňa môže ísť o omeškanie a žalobca môže požadovať úroky z omeškania (rovnako napríklad Krajský súd v Prešove, rozhodnutie sp.zn. 3Co/113/2011). V konaní neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodlili rozhodnutie o úroku z omeškania spôsobom, aký vyplýva z rozsudku prvoinštančného súdu, a preto rozhodnutie o úroku z omeškania a jeho priznaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, zistených skutočnostiach a po právnej stránke je založené na nesprávnom posúdení.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie, čo do zaplatenia istiny potvrdiť ako vecne správny a v časti rozhodnutia o úrokoch z omeškania rozsudok prvoinštančného súdu zmeniť tak, že žalobcovi prizná úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 467,54 EUR odo dňa po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia, pričom uviedol, že: „v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania (za dni od 02. 06. 2017 do dňa doručenia žaloby žalovanému) berie žalobca žalobu späť.“ Zároveň navrhol priznať mu náhradu trov konania

Podľa jeho názoru rozsudok súdu prvej inštancie je správne a dostatočne odôvodnený, obsahuje vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, preto považoval odvolanie žalovaného za neodôvodnené a účelové.

Mal za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že k platnému uzavretiu úverovej zmluvy nedošlo, nakoľko v zmysle § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch musí mať zmluva o spotrebiteľskom úvere písomnú formu a musí obsahovať náležitosti uvedené v § 9 predmetného zákona. Podstatné náležitosti zmluvy musia byť výsledkom zhodného prejavu vôle oboch zmluvných strán a nemôže byť ich určenie a doplnenie ponechané na svojvôli veriteľa, bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah. Kontraktačný mechanizmus uzatvárania zmlúv upravuje § 43a nasl. OZ. Pokiaľ prijatie návrhu obsahuje zmeny, je v zmysle § 44 ods. 2 OZ odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh a na uzavretie zmluvy sa potom vyžaduje akceptácia zmeneného návrhu zo strany pôvodného navrhovateľa (v danom prípade žalobcu), pričom jeho mlčanie alebo jeho nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie nového návrhu.

Žalovaný vo svojom odvolaní v podstate len napáda vysporiadanie sa súdu prvej inštancie s odlišnosťou RPMN v zmluvnom procese

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (ani z jeho vyjadrení nevyplýva), že pri určení RPMN úveru by malo ísť o dohodu o výške RPMN, ale že nedošlo k prijatiu návrhu zmluvy o úvere, nakoľko

ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je to odmietnutím návrhu a toto sa považuje v súlade s § 44 ods.2 OZ za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý.

V žalobe netvrdil, že údaj RPMN sa určuje dohodou, ako sa mylne domnieva a tvrdí žalovaný, ale že v procese uzatvárania zmluvy je nesúlad medzi RPMN uvedenom v Žiadosti o poskytnutie úveru (bod 5. formuláru), ktorú tam vpísal žalovaný a v Zmluve o revolvingovom úvere (bod 6. formulára), ktorú tam opätovne vpísal žalovaný, a teda v tejto časti, výška RPMN, je Zmluva o revolvingovom úvere neplatná. Úverová zmluva je dvojstranný úkon, na základe ktorého dochádza k vzniku, zmene alebo zániku súkromno-právnych vzťahov. Zmluva vzniká na základe zhodného prejavu vôle zúčastnených osôb. Dvojstranná zmluva vzniká na základe návrhu na uzavretie zmluvy a prijatia návrhu na uzavretie zmluvy. Pokiaľ návrh na uzavretie zmluvy a jej prijatie zodpovedajú náležitostiam vyžadovaným zákonom a zodpovedajú skutočnej vôli konajúcich osôb, dochádza k platnému vzniku zmluvy. Zmluvný konsenzus účastníkov zmluvy má právotvorné účinky. Pokiaľ ide o návrh a jeho prijatie, musí ísť o vzájomné a obsahovo zhodné prejavy vôle dvoch zmluvných strán, inak platná zmluva nevznikne. V danom prípade ide o nepochybne spotrebiteľský úver, ktorého podstatnou náležitosťou je dohoda o výške RPMN (nie však v zmysle vyjednávania o výške RPMN, ako nesprávne tvrdí žalovaný, ale v zmysle akceptácie RPMN ako takej, ktorá bola určená v zmysle zákonných pravidiel jej určenia, ktoré vychádzajú z iných, konsenzuálne dohodnutých parametrov úveru). Zo zmluvy vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu (70,01 %) na uzavretie zmluvy, ako je v akceptácii (65,86 %). Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či takáto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná. Podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. V danom prípade teda platí ust. § 44 ods. 2 prvá veta OZ, z ktorého vyplýva, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh.

Nejedná o prípad ustanovený v bode 2.1 zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere. V danom prípade bola dojednaná možnosť len zníženia výšky úveru, avšak k zníženiu úveru nedošlo, došlo len k zmene RPMN.

Z uvedených dôvodov dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľský úver treba považovať za úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov.

Podotkol, že žalovaný minimálne od januára 2016 predkladá spotrebiteľom na podpis formulárové zmluvy, kde RPMN je uvedená presne, nie ako predpokladaná, z toho teda vyplýva, že ak v súčasnosti žalovaný nemá problém presne určiť RPMN úveru na základe jemu dostupných údajov o úvere a jeho čerpaní, tak ani v minulosti nemohol mať tento problém a jeho tvrdenia o nedostatočnosti údajov v čase podpisu zmluvy pre určenie RPMN sú len účelové.

Poukázal na to, že žalovaný v odvolaní nenapadol aj ďalší dôvod vedúci súd prvej inštancie k záveru, o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, že v danom prípade nebola dodržaná obligatórna písomná forma zmluvy nielen ohľadne výšky RPMN, ale žalovaný uviedol aj ďalší (nový) údaj, a to výšku úrokov z omeškania (vo výške 8,75%), preto pre nedostatok písomnej formy zmluvy ju treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle § 11 ZoSÚ.

Ak by sa aj odvolací súd nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie o neplatnosti úverovej zmluvy, v tomto prípade existuje dostatok právnych dôvodov, pre ktoré je úver poskytnutý žalobcovi Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500015816 bezúročný a bez poplatkov. Aj v takomto prípade žalovanému uhradil viac, než mal a žalovaný sa teda bezdôvodne obohatil.

Súd prvej inštancie sa zaoberal premlčaním a správne vyhodnotil, že k premlčaniu uplatneného nároku nedošlo ani v subjektívnej, ani v objektívnej premlčacej dobe. Zdôraznil, že na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Bol mu v tomto konaní doručený len odpor žalovaného zo dňa 27. 04. 2018, vyjadrenie zo dňa 11. 06. 2018 a tiež odvolanie k rozsudku pre zmeškanie zo dňa 17. 08. 2018. Ani v odpore, ani vo vyjadrení a ani v odvolaní žalovaný nevzniesol námietku premlčania a žalovaný sa nevyjadril k premlčaniu. Pretože nebola vznesená námietka premlčania žalovaným, nemohol a nemal súd prvej inštancie na ňu prihliadať, a teda žalovaný ju nemôže uvádzať ako odvolací dôvod.

Pokiaľ ide o žalovaným namietaný úrok z omeškania, tento súd prvej inštancie priznal v miere 5 % ročne, čo je v súlade s § 517 ods. 2 Obč. Z. a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. podľa ktorého je výška úrokov z omeškania o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie) je od 16. 03. 2016 do teraz vo výške 0,0 %.

V zmysle ustanovenia § 563 OZ, ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

Rovnaké účinky ako má výzva o plnenie však právna prax pripisuje doručeniu žaloby žalovanému. Najneskôr nasledujúceho dňa bol žalovaný povinný plniť s následkami včasného plnenia a pretože tak neurobil, dňom nasledujúcim po doručení žaloby žalovanému sa s plnením svojho záväzku na peňažné plnenie ocitol v omeškaní. Žalovaný mu po doručení žaloby nič neuhradil, preto si uplatnil aj zákonné úroky z omeškania vo výške 5% ročne z celej žalovanej sumy.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu datovanom ku dňu 03. 02. 2020 vzal žalobu sčasti späť.

5. Podľa ustanovenia § 370 ods. 1, 2, 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

6. Keďže v prejednávanej veci vzal žalobca žalobu čiastočne späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, avšak skôr ako jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a žalovaný nevyjadril s čiastočným späťvzatím žaloby nesúhlas, odvolací súd v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami čiastočné späťvzatie žaloby pripustil, rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu čiastočného späťvzatia žaloby, t.j. v časti úroku z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 1 467,54 Eur od 02. 06. 2017 do 24. 04. 2018, nakoľko žalovanému bola doručená žaloba dňa 24. 04. 2018 (viď doručka č.I. 41 spisu), zrušil (časť I. výroku) a konanie v tejto časti zastavil.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 379, § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 2 CSP a contrario, pretože vo veci nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie z dôvodu, že nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti výroku o zaplatenie sumy 700,19 Eur s príslušenstvom (časť I. výroku) potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

Odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutej časti výroku o zaplatenie 767,35 Eur s príslušenstvom (časť I. výroku) a v závislom výroku o trovách konania (II. výrok) zmenil podľa § 388 CSP.

Odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutej časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 0,10 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 0,10 Eur od 02. 06. 2017 do zaplatenia (časť I. výroku) zrušil (§ 389 ods. 1 písm. a/ CSP).

8. Odvolací súd (stotožňujúc sa s názorom prvoinštančného súdu) konštatuje, že zmluva je dvojstranný úkon, ktorý vzniká na základe dvoch vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle dvoch strán. Pri uzatváraní zmlúv platí zmluvná voľnosť. Zmluvná voľnosť sa týka jednak možnosti výberu určitého typu zmluvy a jednak tvorby obsahu. To znamená, že účastníci si tvoria obsah zmluvy sami. Obsah zmluvy však nesmie byť v rozpore s kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, pretože by takéto dojednania boli neplatné. Spravidla stačí k uzavretiu zmluvy konsenz oboch účastníkov zmluvy. Tak je to u tzv. konsenzuálnych zmlúv (u vôľových úkonov). Niektoré zmluvy sú však v Občianskom zákonníku konštruované tak, že k platnosti zmluvy sa vyžaduje okrem konsenzu aj určitý reálny úkon. Ide o tzv. reálne zmluvy.

9. Návrhom na uzavretie zmluvy (oferta) v zmysle § 43a OZ rozumieme prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je adresovaný jednej alebo viacerým určitým (individuálne určeným) osobám a prejav ktorého je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia. Pre posúdenia okamihu vzniku zmluvy, resp. vôbec jej uzavretie, je veľmi dôležitý právny úkon prijatia návrhu zmluvy. Prijatím návrhu je včas urobený prejav vôle osoby, ktorej bol návrh určený, že súhlasí s návrhom zmluvy bez výhrad dodatkov obmedzení alebo iných zmien. Takýto úkon je účinný a vyvoláva právne následky okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s návrhom (a s jeho obsahom) dôjde navrhovateľovi. To je zároveň okamih, kedy možno hovoriť o tom, že zmluva bola uzavretá. Z uvedeného vyplýva aby právny úkon prijatia návrhu sa stal perfektným: a/ musí byť urobený osobou, ktorej bol určený (oprávnenou konať za druhého účastníka zmluvy), b/ musí byť urobený včas, c/ nesmie obsahovať žiadne doplnky, obmedzenia, resp. výhrady či iné zmeny, d/ musí byť účinný a musí dôjsť navrhovateľovi. Zákon požaduje aktívne konanie subjektu. Mlčanie alebo nečinnosť sami osebe neznamenajú prijatie návrhu. Pokiaľ by jedna z uvedených podmienok (a/ - d/) nebola splnená, nemohlo by dôjsť k uzavretiu

zmluvy. Je veľmi dôležité, aby akceptant, ktorý prijíma návrh neurobil vo svojom prejave zmeny, doplnky, dodatky, obmedzenia alebo výhrady. Takýto prejav by sa považoval za odmietnutie návrhu, a zároveň by to bol nový návrh, resp. protinávrh. K uzavretiu zmluvy by v danom prípade mohlo dôjsť iba vtedy, ak by pôvodný navrhovateľ (teraz ako akceptant) prijal nový návrh, ktorý mu zaslal pôvodný akceptant (teraz navrhovateľ) podľa presne určených pravidiel na prijatie návrhu. Aby bola zmluva uzavretá, musí byť úplná zhoda oboch strán v otázke obsahu zmluvy.

10. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že údaje o požadovanom revolvingovom úvere (bod 5. žiadosti) sú odlišné od údajov o schválenom revolvingovom úvere (bod 6. žiadosti), a to konkrétne v údají týkajúcom sa RPMN za úver (v bode 5 je uvedená hodnota 70,01 % a 63,31% po poskytnutí revolvingu a v bode 6 hodnota 65,86 %, 70,01%), pričom bod 6. obsahuje ďalší údaj o výške ročnej úrokovej sadzby úrokov z omeškania 8,75%.

11. Síce v bode 2.1 Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. je uvedené, že „...Veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti Dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti na strane veriteľa“, i podľa názoru odvolacieho súdu zmeniť výšku RPMN úveru bez toho, aby to neznamenovalo odmietnutie návrhu akceptantom (žalobcom) a zároveň aby to nebol nový návrh, resp. protinávrh, nie je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 OZ možné. Údaje o schválenom úvere žalovaným v čase, kedy Zmluvu o úvere podpisoval žalobca, totiž neboli obsahom zmluvy, preto ich žalobca nemohol písomne akceptovať.

12. Ako bolo uvedené, zmenené údaje, ktoré boli obsahom bodu 6. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere smerované žalovaným žalobcovi, predstavovali nový návrh na uzatvorenie zmluvy a v konaní nebolo preukázané, že žalobca takýto návrh akceptoval. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že Zmluva o úvere v rozpore so zákonom nemá písomnú formu, hoci v zmysle kogentného ustanovenia § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, preto súd prvej inštancie správne ustálil, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ.

13. Vzhľadom uvedené povinnosťou žalobcu bolo zaplatiť žalovanému jedine sumu, ktorá bola daná žalovaným k dispozícii žalovanému z titulu čerpania úveru vo výške 1 053,05 Eur (1 230,- Eur - 176,95 Eur - odplata, ktorú žalovaný v zmysle bodu 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere účtoval žalobcovi za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru, ktoré neboli žalobcovi (spotrebiteľovi) reálne vyplatené. Túto sumu žalobca zaplatil žalovanému v období od 14. 11. 2012 do 19. 02. 2014 (viď „Karta klienta“ zo dňa 12. 06. 2017; č.l. 5 spisu).

14. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobcu v zmysle ustanovení § 451 a nasl. OZ o bezdôvodnom obohatení, pretože povinnosťou žalovaného bolo vydať majetkový prospech získaný od žalobcu bez právneho dôvodu vo výške 1 467,54 Eur (2 520,59 Eur-1 053,05 Eur).

15. Vzhľadom na odvoláciu námietku žalovaného týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia námietky premlčania týkajúcu sa úhrad žalobcu realizovaných pred 12. 03. 2015, vznesenú žalovaným v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 23. 04. 2018 (č.l. 50-55 spisu), ktorý bol právnomu zástupcovi žalobcu doručený na vyjadrenie dňa 14. 05. 2018 (viď doručka č.l. 61 spisu), odvolací súd konštatuje, že tento odvolací argument je dôvodný.

16. Pod premlčaním sa rozumie - oslabenie práva - t.j. súdnu nevyhmáateľnosť práva, ktoré sa neuplatnilo v stanovenej lehote (premlčacej dobe) za podmienky, že dlžník vznesie námietku premlčania, ale vzhľadom na existenciu záväzku možnosť dlžníka premlčací záväzok (naturálny záväzok) dobrovoľne splniť aj po uplynutí premlčacej doby. Premlčanie spočíva teda na dvoch právnych skutočnostiach: 1/ na uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby, ktorú nemožno ani skrátiť, ani

predĺžiť, pretože je stanovená kogentnými predpismi, 2/ na neuplatnení práva pred súdom alebo u iného príslušného orgánu.

17. Dvojročná subjektívna premlčacia doba platí v dvoch prípadoch, a to pri: a) nároku na náhradu škody, b) práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (ktoré sa premlčí v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe počítanej odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil podľa ustanovenia § 107 ods. 1 OZ).

18. Objektívna premlčacia doba je stanovená ako maximálna lehota na uplatnenie práva na náhradu škody, resp. na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia doba začne plynúť od okamihu škodnej udalosti a pri bezdôvodnom obohatení v okamihu, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Len ak ide o škodu spôsobenú úmyselne (dolus directus) a úmyselné bezdôvodné obohatenie, platí desaťročná objektívna premlčacia doba (§ 107 ods. 2 OZ).

19. Pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je teda stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým objektívna premlčacia doba plynie od momentu, kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, subjektívna plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca, ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

20. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo. Ak sa teda plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný „právny osud,“ premlčuje sa samostatne a samostatne (viď. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo 14. decembra 2006, sp. zn. 33 Odo 52/2005).

21. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného odvolací súd uvádza, že v posudzovanej veci došlo k uplynutiu trojročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 OZ) za obdobie pred 12. 03. 2015 s prihliadnutím na to, že žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie dňa 12. 03. 2018, ktorý mal za následok zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho nebolo možné premlčané právo žalobcovi priznať.

22. Vychádzajúc z „Karty klienta“ zo dňa 12. 06. 2017 (č.l. 5 spisu) žalobcovi vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, ktoré nebolo premlčané v objektívnej premlčacej dobe ani v subjektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1,2 OZ, a to: v sume 24,80 Eur zaplatenej dňa 13. 03. 2015, v sume 6,39 Eur zaplatenej dňa 13. 03. 2015, v sume 59,51 Eur zaplatenej dňa 17. 03. 2015, v sume 6,39 Eur zaplatenej dňa 17. 03. 2015, v sume 59,51 Eur zaplatenej dňa 21. 04. 2015, v sume 6,39 Eur zaplatenej dňa 21. 04. 2015, v sume 59,51 Eur zaplatenej dňa 19. 05. 2015, v sume 6,39 Eur zaplatenej dňa 19. 05. 2015, v sume 59,51 Eur zaplatenej dňa 17. 06. 2015, v sume 6,39 Eur zaplatenej dňa 17. 06. 2015, v sume 59,51 Eur zaplatenej dňa 14. 07. 2015, v sume 6,39 Eur zaplatenej dňa 14. 07. 2015, v sume 59,51 Eur zaplatenej dňa 14. 08. 2015, v sume 6,39 Eur zaplatenej dňa 14. 08. 2015, v sume 59,51 Eur zaplatenej dňa 21. 10. 2015, v sume 6,39 Eur zaplatenej dňa 21. 10. 2015, v sume 10,- Eur zaplatenej dňa 21. 02. 2017, v sume 49,51 Eur zaplatenej dňa 06. 04. 2017, v sume 16,39 Eur zaplatenej dňa 06. 04. 2017, v sume 49,51 Eur zaplatenej dňa 05. 05. 2017, v sume 16,39 Eur zaplatenej dňa 05. 05. 2017, v sume 49,51 Eur zaplatenej dňa 01. 06. 2017, v sume 16,39 Eur zaplatenej dňa 01. 06. 2017, t.j. súhrnne vo výške 700,19 Eur.

23. S prihliadnutím na petit žaloby, ktorým sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1 467,54 Eur a na námietku premlčania vznesenú žalovaným v odpore proti platobnému rozkazu podľa § 100 ods. 1 OZ, žalobcovi vznikol nárok jedine na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 700,19 Eur s príslušenstvom, preto odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 700,19 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 700,19 Eur od 25. 04. 2018 do zaplataenia (časť I. výroku), potvrdil a v časti výroku,

ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 767,35 Eur (1 467,54 Eur - 700,19 Eur) s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 767,35 Eur od 25. 04. 2018 do zaplataenia (časť I. výroku), zmenil rozsudok prvoinštančného súdu a žalobu v tejto časti zamietol.

24. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal nesprávnosť určenia počiatku vzniku nároku na úrok z omeškania, odvolací súd poukazuje na to, že žalobca v rámci odvolacieho konania vzal žalobu späť sčasti týkajúcu sa úroku z omeškania za obdobie od 02. 06. 2017 do doručenia žaloby žalovanému, t.j. do 24. 04. 2018 a odvolací súd čiastočné späťvzatie žaloby pripustil, rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu čiastočného späťvzatia žaloby, t.j. v časti úroku z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 1 467,54 Eur od 02. 06. 2017 do 24. 04. 2018 zrušil a konanie v tejto časti zastavil.

25. Odvolací súd konštatuje, že úroky z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 OZ možno priznať iba od toho času, keď sa dlžník dostal do omeškania.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi vzniklo právo jedine na úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne z bezdôvodného obohatenia vo výške 700,19 Eur od 25. 04. 2018 (deň po doručení žaloby) do zaplataenia, keďže žalobca pred podaním žaloby nepožiadaval žalovaného o plnenie (o vydanie bezdôvodného obohatenia), pričom čas splnenia (vydania bezdôvodného obohatenia) medzi stranami nebol dohodnutý ani ustanovený právnym predpisom, resp. určený v rozhodnutí, preto žalovaný bol povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadaval (§ 563 OZ).

26. Podľa ustanovenia § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihladne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

27. Podľa ustanovenia § 216 ods. 1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

28. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zaplataenia sumy 1 467,54 Eur s príslušenstvom (viď žaloba č.l. 1-3 spisu), pričom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 1467,64 Eur s príslušenstvom, teda súd prvej inštancie prekročil žalobný návrh o 0,10 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 0,10 Eur od 02. 06. 2017 do zaplataenia, pričom v posudzovanej veci nešlo o prípad v zmysle § 216 ods. 2 CSP, kedy súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, t.j. ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Súd prvej inštancie teda pri svojom rozhodovaní porušil zásadu „ne ultra petitem“ vyplývajúcu z ustanovenia § 216 ods. 1 CSP, preto odvolaciemu súdu neostala iná možnosť, ako rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutej časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 0,10 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% zo sumy 0,10 Eur od 02. 06. 2017 do zaplataenia (časť I. výroku) zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. a/ CSP).

29. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti výroku o zaplataenie sumy 700,19 Eur s príslušenstvom (časť I. výroku) potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP a v odvolaní napadnutej časti výroku o zaplataenie 767,35 Eur s príslušenstvom (časť I. výroku) zmenil podľa § 388 CSP, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP).

30. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia 395 ods. 2 CSP, podľa ktorého: „Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.“

31. Podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

32. Odvolací súd konštatuje, že v konaní mal žalobca úspech v rozsahu 47,71 % a žalovaný v rozsahu 52,29% ($100\% \times 700,19 \text{ Eur} : 1\,467,54 \text{ Eur} = 47,71\%$; $100\% - 47,71\% = 52,29\%$). Žalovaný mal čistý úspech v rozsahu 4,58% ($52,29\% - 47,71\% = 4,58\%$), teda úspech žalobcu a žalovaného je približne rovnaký, preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo podľa ustanovenia § 256 ods. 1, § 255 ods. 2 CSP.

33. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez

návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí". Odvolací súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania prihliadol na čiastočný úspech žalovaného v odvolacom konaní v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP. Žalobca mal v odvolacom konaní úspech v rozsahu 47,71 % a žalovaný v rozsahu 52,29% (100% x 700,19 Eur : 1 467,64 Eur = 47,71%; 100% - 47,71% = 52,29%). Žalovaný mal čistý úspech v rozsahu 4,58% (52,29% - 47,71% = 4,58%). Vzhľadom na to, že pomer úspechu a neúspechu strán je približne rovnaký, preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov tohto odvolacieho konania právo podľa ustanovenia § 256 ods. 1, § 255 ods. 2 CSP.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).